ECLI:LV:AT:2022:0630.11210054818.7.L
Lieta Nr. 11210054818, SKK-458/2022
Krimināllietu departaments

Latvijas Republikas Senāts
LĒMUMS
Rīgā 2022.gada 30.jūnijā

Tiesa šādā sastāvā: senatori Ivars Bičkovičs, Sandra Kaija, Aivars Uminskis,

iepazinusies ar apsūdzētā /pers. A/ kasācijas sūdzību par Zemgales apgabaltiesas 2022.gada 26.aprīļa lēmumu, atzīst, ka ir pamats atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Apsūdzētais /pers. A/ kasācijas sūdzībā lūdz piemērot ar brīvības atņemšanu nesaistītu sodu, ņemot vērā to, ka viņš ir atzinis savu vainu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā un izdarīto nožēlojis, viņam nav bijis nodoms piesavināties automašīnu, kriminālprocesa laikā aktīvi sadarbojies ar procesa virzītāju, novērsis zaudējumus un cietusī nav uzturējusi pieteiktās kaitējuma kompensācijas.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 573.[1] panta pirmo daļu tiesa atsakās ierosināt kasācijas tiesvedību, ja kasācijas sūdzība vai protests neatbilst šā likuma 569., 571., 572.panta un 573.panta pirmajā daļā minētajām prasībām vai ja kasācijas sūdzība vai protests iesniegts par tiesas nolēmumu, kas saskaņā ar likumu nav pārsūdzams.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 569.panta pirmajai daļai pārsūdzēšana kasācijas kārtībā ir rakstveida kasācijas protesta vai sūdzības iesniegšana Augstākajā tiesā par tāda apelācijas instances tiesas nolēmuma tiesiskumu, kurš vēl nav stājies spēkā, nolūkā panākt tā atcelšanu pilnībā vai kādā tā daļā vai arī tā grozīšanu juridisku iemeslu dēļ. Minētā panta trešā daļa noteic, ka kasācijas instances tiesa pierādījumus lietā no jauna neizvērtē.

Apelācijas instances tiesa atzinusi, ka pirmās instances tiesa noteikusi apsūdzētajam /pers. A/ taisnīgu, pamatotu un samērīgu sodu, ievērojot Krimināllikuma 35.pantā noteikto soda mērķi un Krimināllikuma 46.pantā norādītos soda noteikšanas vispārīgos principus. Apelācijas instances tiesa, ņemot vērā to, ka /pers. A/ iepriekš ir sodīts ar piespiedu darbu, bet turpinājis izdarīt noziedzīgus nodarījumus, atzinusi, ka, mīkstinot noteikto sodu vai piemērojot ar brīvības atņemšanu nesaistītu sodu, netiks sasniegts soda mērķis. Apelācijas instances tiesa konstatējusi, ka pirmās instances tiesa par apsūdzētā atbildību mīkstinošu apstākli atzinusi apsūdzētā savas vainas vaļsirdīgu atzīšanu un izdarītā nožēlošanu. Vienlaikus apelācijas instances tiesa konstatējusi, ka pirmās instances tiesa, nosakot /pers. A/ sodu, ir ņēmusi vērā, ka apsūdzētais ir izmantojis Kriminālprocesa likuma 21.pantā paredzētās tiesības uz sadarbību, kas izpaudās vienkāršāka procesa veida izvēlē pirmās instances tiesā, norādot, ka tas pats par sevi nav atzīstams par atbildību mīkstinošu apstākli. Turklāt apelācijas instances tiesa ņēmusi vērā, ka cietusī /pers. B/ tiesas izmeklēšanas laikā atteikusies un nav uzturējusi sākotnēji pieteikto kaitējuma kompensāciju par materiālo zaudējumu un kompensāciju par morālo aizskārumu.

Senāts atzīst, ka apsūdzētā /pers. A/ kasācijas sūdzības argumenti pamatoti ar viņa atšķirīgo viedokli par sodu ietekmējošo apstākļu novērtējumu, savukārt šo apstākļu izvērtēšanu atbilstoši likumam veic tā tiesa, kas izskata lietu pēc būtības. Apsūdzētā kasācijas sūdzības argumenti faktiski pauž viņa neapmierinātību ar tiem secinājumiem, kādus izdarījusi apelācijas instances tiesa, izvērtējot lietā iegūtos pierādījumus, un vērsti uz to, lai panāktu apelācijas instances tiesas nolēmuma atcelšanu nevis juridisku, bet faktisku iemeslu dēļ, kas ir pretrunā ar Kriminālprocesa likuma 569.panta pirmo daļu.

Tādējādi konstatējams Kriminālprocesa likuma 573.[1]panta pirmajā daļā paredzētais pamats atteikumam ierosināt kasācijas tiesvedību.

Ievērojot minēto, pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 573.panta trešo un piekto daļu, 573.[1]panta pirmo daļu, tiesa

nolēma:

atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.
Lēmums nav pārsūdzams.

I. Bičkovičs S. Kaija A. Uminskis